

בעין מהיגוֹת תורנִית

Wisdom of the Sages in the Affairs of the State

תשע"ה

YESHIVA UNIVERSITY
TORAH IMTZION
KOLLEL OF CHICAGO

מכתב בדבר אמונה חכמים

מתוך דברי כבodo אני רואה שסובה, כי כל גדויל ישראלי אשר מעשיהם היו לש"ש, וגאוני הascal ואדרי הצדוקות גם יהה, אשר בל"ס בכל משפטיהם ופסקיהם דיניהם היה ה' נצב בעדיה א', כמו בדור העבר החפש חיים ז"ל, והג' רח"ע ז"ל, והג' ר' חיים בריסקער ז"ל, והג' ר' ברוך בער ז"ל, ועוד ועוד, אשר קטנים גודלה מהשגתנו, ומה בדור שלפניהם, כמו ישראל וקדשוו ובינו ישראל מسلطנט צוק"ל, ושאר גאוני וצדיקי דורנו שנלו אליון, כולם יטעו טעות גמורה — ח"ז. לא תחא כזאת בישראל, אסור לשמע דברים כאלה, וכש"כ לאמרם. אם לא שהבנתי אשר שמע מאחרים, הנקראים בני תורה ומבעתם ברבותיהם ומחלים ה', דברים כאלה, כי אז לא הייתי משיב לו כלום; אך בידיעי כי לבבו ישר, אלא ש מבחוץ הגעיו לו מליצות כאלה, על כן, בצדוק גודל ידידותנו אמרתי אשים לילה ביום, ואשיב לו דברים ברורים.

קודם כל דבר אומר לך, כי איזה מהגאניטים הללו זכיתך לדעת פנים, וראיתם באסיפות בענייני כלל ישראל, כמו החפש חיים ז"ל, הגר"ח מריסק ז"ל, והג' ר' חיים עוזר ז"ל, ואוכל לומר לו נאמנה, כי אף"י להשגת פעוטים שכמותנו הן היה פקחות מבהלה, ועמוק שכלם הי' יורך ונוקב עד התהום ממש; ולא היה שום אפשרות לאדם שכמותנו לעמוד על סוף דעת בהירות הבנותם. זאת ועוד אחרת: מי שראה אסיפותיהם, ראה בחוש כי, עכ"פ בשעה שחושבו מחשבותיהם והתעמקו בדעותם לש"ש בענייני כלל ישראל, היה המראת נורא, לראות את גודל ועומק הרגשת האחריות שהיתה על פניהם, באופן שמי שלא ראה את זאת לא ראה הרגשת אחריות מימי, וכל מי שוכת לעמוד לפנייהם בשעה כזו, היה ברור לו שראה שכינה שורה במעשה ידיהם, וכי רוח הקודש שרתה בחברותם. ממש ראוי לומר "הமבדיל בין קודש לחול" על ההבדל שבין אסיפותיהם לבין האסיפות שאנו מרגלים בהן. מסתמא יודע כבodo את ד' ר' אלחנן שליט"א*) מה שמספר מגבורות רבוי הח"ח ז"ל. ידע נא כבodo, כי רבינו אלחנן גדול מעד הוא ממש, וגם את דבריו אין לדוחות וכש"כ לבטול, אפילו מפני מה שאנו הפעוטים החשובים שנראתה בחוש. וכבר אמרו לנו חז"ל לשמע על דברי חכמים אף"י אומרים לנו על שמאל שהוא ימין, ולא לומר ח"ז, שבודאי טעו מפני שאנכי הקטן רואה בחוש את טעותם, אלא החוש שלי בטול וمبוטל

אמונה חכמים. — השואל הושפע מאותם, אשר כבר שכוו שהצלת א"י מפלישת הגורמים באפריקה הייתה בנס שהפתח את בעלי האסטרטגיה, וטענו משום זה, שם אך היו כל בני אירופה הי"ד עולים לא"י לפני המלחמה, היו ניצולים, וזקפו את זה על חשבון גROLI הדור [כאי לו היה כה בידם לשכנע את הציבור בה]. העורcum.

* הגאון החוא דיז, היה או בחוקת חי.

1. שיש יצה"ר
וזה שאמורים
יצה"ר למן
זה יוזד ימים
ם ולטמא את
ודרכם הרע
גדולים באמת,
Ճך אמרת ולא
מוך כלל על
בדבר שאדם
גור על אחדים

שיראה, היינה
יגניתה בעניינו.
היינו קידושין
זנ, כי כשלחו
שיצא לפועל,
רק לסתום פי
זר על אליעזר
חז"ל *) "דולה

מדריגה אנחנו
עלינו להתחזק

להיות, שבעת
גיטין כמו שהיה
זן לבתים ובכלה
יותר ע"פ חוק
גם זה הי' ראוי
החותנות, הגיטין
כל דברינו.

אלא משורה לא יטחה, מימה לא
מוי נון ממלוט דלמא
בפ"ק רצמת (ו"ז) מהר ר' כהנמן
מאממי דענו נוקד (אילעט צ"ג)
אלטס פטניינו נמי קומלן מוסט זטס
גומיס לך קרי אלטס לדלומין וקייל
לו ר' טולס וו' קה קאען לוי בס
קספליס (פ"ז) פאי' אסוט דלען גומאקיין
ווארה דטעל וטער וועדי' ומונע
וילטס דהמיג נפליק שטעה העזום
וילטס דהמיג נפליק שטעה העזום
ההזה לה שערת גל
אכטיל. ר' טרוליך כהבר
הה שערת גל
פאלא (ב' דז) שאחורה
ויבנער היה מעור טול
אכטילך ווא' בולין
להרבה ערך שאבוניין
שהה ברוח כל הצללים
בדארם שפ' לא' ביברא
להה באנון ר' אנטרכט
דר עטינען ר' טיטרט
הה להט צה' להם
הה ארבעה פולא עטער
הה כלבון וועל בער
הה כלבון וכטער
קאה' כיון. וא' סכא
עאי' טהההה בכיר
איג' פערט פערט לא
לייטס דטער בז'
ויפאקה גירא דבלין
לען וווער בנטום של פאל
וילטס:

הלה ויאו בדלות שער העיר ובשתי המגוון יסעים עם הבירה ושם על כהפיו ומכוירו אכן דלות עזה פחוות מושגים אמה¹ וודי מוחן בבח ראסורים איד' יונן אין מהינה אלא לשון עבריה וכן הוא אומר ר' רטמן לאחד אשר מלבד שביל אחד ואחד היבא לו את אשתו לבי האסורים כדי שהחuber הימנו אמר רב פפא היינו דאמרי אינשי כמו דשתי חמרה תמרה קמי רפואה² גרידיא דבלאי וא' ר' יוחנן כל המונה אשתו מוננת³ עלי שנאמר אם נפתח לבך על אשה ועל פתח בו יארבו רבנן "

ב' כהן לאחד אשתי קראוי ואזהתיה כי בוצני ימים שנאנמר דן דיין עמו נקראה שונאנמר כי שימושם נזקן ומי שמיינטן נזקן

ען ישנו של זקב'ה מה
בדורו על ישראל ז"א ו"ז
שפוי שמשון נהרג בשתי
ז' נבאו מעין דוגמא של
אברהם בשערו צדקה
תן מילוי ישובו בדורות

לה תמנחה אֶרְאָל עַל
בָּה כְּתִיב בֵּית עַלְיהָ רִ

וְהוּא בָּעֵלָה רַב פְּפָא
יְמֹדְא גִּסְא עֲלֹה בְּכֻנוּ
וְאֶד אַלְכְּסָנְדֶרְמַן מִלְּמַדְרַת
כָּל עַיִינָּה צְפוּת לְרוֹאָנוּ

לְהַשְׁמָאָה וּבְרִוָּת אֶת

וְאֵת שָׁנָה כִּי-זֶה אָזֶן
פְּנִيهָ אֲנַי שְׁמֹא קִיבָּל
אָם אָמְרָה לְרֹב מִזְרָחָה
וְאֵת שָׁנָה יְבָרָעָן אַמְּרוּן
וְאֵת כָּא-ז'

ג' אמת מושג עלייה

וַיָּמָעַ כְּדֵבֶתִיב יְהוָה וַיָּמָעַ לְפָנָיו בְּשֶׁלֶת

לקיים אל תזכיר ויראה
אלם תרבות וברוחך תרבות
אלם תרבות וברוחך תרבות

סוט ונפל רקבו אחריו; וב这事 בז' י' ופושטו א' נבאו הערלים הלאה ורקיין והצעלה ב' ולא אבה נושא

עש' אנرارה בתלמוד היכים שנאמר ^๑ והמלך ^๒
ונקי מאי אין נקי אמר רב יודוה אמר רב אפיילו חרב
זיבכ ^๓ וורד שמושן תמןתה וכותב ^๔ הנה חמק ^๕
משון שתנהנה בה כתוב בה זידיה יודורה שטעה
זואאל כר נהמני אמר שרוי תמןנות דיו חריא בירוי
דר חריא תמן הנאר דאתו מהוא נסא יודדה ורא
זוניא וב' בארי ושכא דרש ^๖ ותשב בפתח עין
לכלכה ויעשה לה בפתחו של אברהם אבינו מוקם ^๗
עין איר מוקם הוא שעמו עיניהם ובן הוא אמר ^๘
נהמני אמר שתנהנה עינים לדרביה בשתבעה איז
דר לה גיורת אני שמא אשת איש את אמרה ל
אברך קדושין אמרה לה יתומה אני שמא מטמא ^๙
ומטע אלש בברא שבע אמר ריש לריש מלמד ^{๑๐}
מנרים רב' יודוה ורב' נזומה חד אמר פרדים
פרדים רדי' דרכוב ויטע אללא למיד פונדק מאה
יאפדרנו ונור ^{๑๑} ויקרא שם בשם 'אל' וילוח טהרה

לעומת הכתובים במקרא, מילויים נרחבים של מילים יסודיות.

ללו: (שפטים ט, ט) יְאַבֵּר שָׁאֵל גֹּנֶשׁ אֲלֵי שְׁפִטָּה עַל אֶתְרָה הַנְּשָׁעָן וְאֶתְרָה לְעֵינָיו וְאֶת עַנְיָן זְקִירָה עַזְרָה יְאַבֵּר שָׁאֵל גֹּנֶשׁ אֲלֵי שְׁפִטָּה עַל תְּרָבָק וְזְקִירָה בָּה

בגנות צרכני שוכן ייק גענעלען
 מליל ייך. דזונל מין לייק סוח: קא
 ובויניגען. מון מהל צוות מלט סוח
 גווטיס ווילן קפנישס כלוואר בעמא
 עטוק ייך טמוקה: באחד. סקט
 כל שעטל נומפעטן¹ נדק: עשיין
 צוונן קומפה מאנו וטמפעט דילכש אנטומוניה
 (עמ' ז) יי': עלי' שעטן ש' קאנדזט
 מלמען קילווען קאנזן כל קאנזט
 מומט: מיטין שאנו. קאנזן סטטס טט
 הילן מען ווילן: שעפי. האטילז'יס'ק
 למונ דקן מלודקיס (עמ' דן: מ-)
 שטפּען, טפּיס'ק כטולב: מעין דראנא
 כי. סטטן מן סטטמוניסט לנטפלטן:
 וויבר פּרְגָן. אל מיעני רליה נילן
 (6) גמי' לא שווייל
 סטונג צטונג:
 (7) דריש'ויא נס קאנז
 מיטט עיין דרייזש אונז
 שמושן רבעשען זיל
 מלט וויל' צטונדזען:
 וויבר האנטומוניה: (8) זייד
 צטעל איפיר בשערני עזוז
 (9) דראנא זויב ווילן
 שטפּען סטטטן דש שאון
 איג' וויאויה נט סטטן:
 (10) דה' טומס גל
 שהוירט אנטומוניה
 אובי ואטאולו ווילן
 נוישאר ווילן ווילן
 נוישאר כלט ווילן
 זאנזן:
 זאנזן:

גלוין והש"ט

הרבנן נוט מכך למס' ולו טהרה מיל' רשותו בלבב על עלהך לאלהך אויל' רקחה ?' והוא יתיראוי נזכר מה ראיין וברוחו דל' נאשע בתקנותיו ראהש נזקן' לאנו'ו עסיך להו נאלו'ו י' גרא' קא'ר' דקה' שאלו' און תחיק' פאל' אליל': סיאלא' און דה' כו' צו' און'

(3) ס' 57, ג' Alter Rebbe Lubavitch

אנרות תקdash קד

דשכינה נקיאת גוף כי היא חיה ופושע וכחוב כי
שהה לעצם נפשנו. ולכן נזולות צקה שמקבצת
את תגאלה להקימה מעפר מעט מעט עד כי
יבא שללה:

כב אהובי אחיו רועי מאהבה מסורה

חויבות מלאה לטנא ונבהה

וboro ימות עולם בינו שנות חזר וחוד היזה בזאת
מיטות עולם ואה איפוא מצאתם מנגד זה באחד

ככל טרי רכבי ישאל בראשנים והאזרחים להזוח
מנוג ותיקון לשאול בעזה נשימות ברת מה לעשות
בעני העולם הנשכח אף לנחל הרכז ישאל

ראשנים בתנאים ואmortאים אשר כל ח לא אט
לוז ונחדרין להן שבילין ודקיע כ"א לנביאים מתש

אשר הדז לפנים בישאל בשטוא הרואה אשך הילך
אליו שואל לדרוש ה' על דבר האתונות שעבדו
לאביו כי באמת כל עני אדם לביר מבר תורה
ויש אט מישגים רק פנואה ולא להבטים להם
במאוזל הבל בדי שם חזן מודה שפט ושבעה

דברים מפטומים כי אין אדם יודע במה משתרב כי
ומלבות בית חד מתי חזרה כי דנה חושו והלה
ומ"ש בישעה יי"ע והבם חדשים וכן משאוזל גונזין
מן עזה וחושה היינו ברת הנקי אחותה נטאות
יעץ זה שהה עבר שנים ולבצע חדשם כי שגד
העיבוד קרי עזה וסוד בלשון הזה ברוחה בסנהדרין

ך' פ"ז ע"ש בפרש:

אך האמת אגד לשמעים ל כי אהבה מקלקלת
השחה והנה הדא כמה עינט שלא להראות
האמת

חוברת ח

ה פרדס

שנה סד

9

אבraham יצחק בלוך

אבי"ד ור' נטלו

אם מותר ללימוד חכמת העמים*

בע"ה, יומן ג' ז' לחודש אדר תרצ"ז

אל כבוד ידידי רב חכמי הרב הגאון הנعالה כש"ת מההר" שמעון שוויאב נ"י
ולכהן"א רב שלום וברכהו

קבלתי מכתבך ושמחתך מאד על שנבחר לרב אב"ז בקהלת השובה ונכבד עדת
מינגנזהוֹן, ואברך אותו בברכת מזל טוב, יתנו ה' ישכיל ויצלה לפועל רבות להרמת קרן
התורה והדת, יעליה ויגדל ויהיה לברכהוּ

עד שאלת מעכ"ח לברר את ההוראה בנווגע ללימוד חכמת העמים ועד החנוך
הנוהג בארץ אשכנו בכלל, אמן קשה מאד בעניינים כאלו להשיב תשיבת ברורה
כהלכה, כי עניינים כאלו בניוים הרבה מאד על השקפות ודעות המקשורות עם חלק
האגודה וגם יש בזו האופי המיחיד שבעניינו האגדה – כמו בענייני דעות ומדות שאף
יש בהם כמה עשין ולאוין, עכ"ז אין לקבוע בהם מסדרות כמו בחיק הלכה, והואנו
להוציא פסק הרואין לכל – כי תליים הרבה מאד עם מג האדם ודרך המיחודה, וכ"כ
תלויים בתנאי הזמן והמקום המצב והנסיבות.

דברים אלו א"א לבירורם עפ"י דיני התורה בלבד, כי"א צריך לזרוף זהה בעיקר דעת
תורה, עכ"ז יש לסמן גבולים ידוועים בתורת הוראה כללית, אבל עדין נשאר שטח ידווע
שנמסר ללב ולשיוקל הדעת לפיה האדם ולפי המצב. אונסה נא לברר איזה הוראות
כלליות שלפעניעיד נכוונים הם בכלל זמן, ואח"כ נבא בע"ה לנורור הדבר לפי מצב הדברים
כעת, ולמען שיצא הדבר ביתר בהירות נזכר על כל ענף בפ"ע.

א.

בנווגע ללימוד עוניי מדע הנוטים למיניות כמו הפילוסופי הנלמדת עכשו
באוניברסיטאות הבנויות ברובו על יסודות נגדים לאמונה, הנה ודאי שההלכה הפешטה
הוא לאט/or, וע"ז נאמר: "הרחק מעלי דרך – זו מינות" [ע"ז יז]. ומה שמצוינו

* המכתח הזה מעובנו של הגרש"א הלוי הפרודז זיל.

להידק ליד שלחן הרב, להתייגע ולהזיע, אם אפשר לשמעו את קולו של הרב
בטלפון. אלא מי? צריך לשמעו את הקול החי של הרב, צריך לראות את הרב כשהוא
מדבר, לראות את תנועותיו, להבחן בכל נייע. ומה יהיו כבר כאשר ינסו ללמידה דרך
הטלזיזי? או הרاشישינה או הרביה חי כמעט מיתרים בכל לשמעו אותם במקומות
ובזמן הקבוע. וכך אנו אומרים, אינו דומה כיצד לומדים והיכן לומדים. מקומו של
היהודי הוא בבית-המדרשה, יותר מאשר בביתו הפרטני. ולפחות צריכים להזיע שעיה
ביום ללימוד בבית-המדרשה. צריך לדעת כי כל המכשרים החדשניים נוצרו רק למען
אליה שאין להם כל אפשרות אחרת. אלו אמצעים לשעת-הבדיקה לאלה שלא זכו לאושר
של לימוד בצוותא ובבחורה.

MEILLEURS SOIREE UNIS DANS LEURS GRANDES EXPOSITIONS DE L'UNIVERSITE

בגנוב: טען

אָלֶנְדֵּלְקַהְ: נָרְבָּה כִּי נָרְבָּה אֲלֹנְדֵּלְקַהְ: גָּמְלָה

תְּלֵבָה לְבָבָה וְלִבָּה (בְּרַכְתָּה) — תְּלֵבָה — לִבָּה — לִבָּה
וְלִבָּה — תְּלֵבָה — תְּלֵבָה וְלִבָּה אֶל לְבָבָה (לְבָבָה וְלִבָּה):
תְּלֵבָה — תְּלֵבָה — תְּלֵבָה וְלִבָּה אֶל לְבָבָה
וְלִבָּה — תְּלֵבָה נְאָרָה וְלִבָּה כְּלֵבָה-מְלֵבָה אֶל אֶלְבָה:
תְּלֵבָה — תְּלֵבָה נְאָרָה וְלִבָּה כְּלֵבָה-מְלֵבָה אֶל אֶלְבָה — תְּלֵבָה
וְלִבָּה — תְּלֵבָה נְאָרָה וְלִבָּה כְּלֵבָה-מְלֵבָה אֶל אֶלְבָה — תְּלֵבָה נְאָרָה וְלִבָּה

କେବଳ ପ୍ରାଚୀନ ମହାଦେଶରେ ଏହାର ଉତ୍ସବ ହେଉଥିଲା ।

ଦୂରାଜ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଏତ୍ତ ପାଇଁ ଶାନ୍ତି

四

గెడు గీతాల మొదట దీనికి నంబులు ఎప్ప లేదా సచ్చిల పడును (నంబులు) లేఖ పడును.

၈၁. (၁၁) ပေါင်းမြန်မာ ရွှေမြေ လျှော့ ပို့ဆောင် ရေး ဝန်ကြီးခွဲ

דואזין דהה גויטקרדא
טפוח קייזר. טין סטט דז'ה
ע"ג נילסן דהה
נטקלין:

۱۷۰

հայոց հայութեան

בתקופה זו נרחבו מתחם המושב ורוכש
הPROPERTY. נרכשו אדמות ותשתית כבדה
באזור, ולבסוף נבנה תחנת הרכבת
בנובמבר 1903.

הנתקה מיטריאן וטבון. מיטריאן נפטר ב-1935, והוא היה אחד מגדולי הומניסרים העתידיים. טבון נפטר ב-1944, והוא היה אחד מגדולי הומניסרים העתידיים.

וְכֹל נַסְמָךְ וְכֹל נַעֲמָדֶת וְכֹל נַעֲמָדֶת
וְכֹל נַעֲמָדֶת וְכֹל נַעֲמָדֶת וְכֹל נַעֲמָדֶת

לעומתם דיבר מילון מילויים נטולים (לטוטן) או מילויים מושגניים (לטוטן עליון).

א"ג ל. ציינקו נ' ק: "א"ג. היו יתגננו נ' דמי פלגנו שעתהן: איב' ז' קוז'א. מטלחות: קורבאנ. קלען נאכ' קיליב עט גז' סמאנס דקימינו נ' חיט' לח' ניגנות למ' וועדי' וכוכיזט טערנישס מדיסס ודזונט ציטעלטן (חולין דע' ג'): גוינ' שעטהיים. ציטט טעלוואס: קידז'ה'ן א' א' מושא. נאכלינ' נגנוז 33 מס' דערדו הלע' מומוקל ערליך'. גוינ' טויל'ע' כמו' סגוטס דורך (פיש' ג'): איב' ז' הופאי'ן פווט' קאנדשס יוזה'. סייסו סטודזין עטכ'איל' מוס' צקדיםיטס עטבל' עט' מוס' דע' וויא' בז' (וילך ג') ניגנו: אונטוגונן. סטגלומו סטגלומו סטגלומו א' וויל' קלאגו: עדא

עֲנָגֶל אָ תִּחְאָ. כַּוֹּנוֹ וְתַלְשִׁיטָם עַל
כַּוֹּנוֹ (צָמֹת י') וְכַמְּנוֹ עַגְלָה
מִמְּלֻכָּתָם וְלֹא מִטְּלָגָה (כְּדֵין אַתָּה ט') פִּי
כִּירְחָה וְצָוֵז וְזַקְנָתָם בְּלָשָׁן גָּדוֹן
וְלֹא יְמִין לְהַמְּלִיאָה בְּפָלָק לְרַבְעָן מִימָּוִים
(אמְרָיו ד' סָבָה): לְדוֹו מְכוֹן לְזָה
עַגְלָה תְּמָלֵחָה וְלֹא כַּמְּרַפְּכָה בְּמַדְלִים
שְׁלָמָה דָּבָר נְסָפָן פָּלָק דִּין חַלְמָשָׁר
דְּמִילָה (צָמֹת ק' קוֹן): מְולָא עַד
לְזָה עַגְלָה מְלֻמָּה צְמוֹת דְּבָרָעָם
מִיכְוָס יְסָדָה נְלָאָתָמוֹ¹²:

שומם שלום מלכות אמר לך
לובי מובח סבור למייקטלה
של מום בקרושים יחרג אמר
חרביה את בזונע ושרפה את
קיסר כי קאי שדא גורא
ל נירושלים לארבע רוחות
לי פסוקך אמר ליה ^וונתני
שא ברוך הוא בעי ^ו להרבי
אלול ואיניר וונפק מיניה ר'צ'
לה תלת שני הו כה הנהו
ע בן צייז הכסת נקדמוני
נ שכל הנכם לבייתו כשהוא
שהות ציצתו נורתה על
לلت בין גודיל רומי חד אמר
בבדחמא ובדרלאו ^ו וברמלה ^ו ומשה
ב חמרא כל אקלידי היה
אכלנא ^ו רחמי עי ^ו שיתין
רו בה הוה נבו ברוני אמרו
זהו אמרו להו ^ו ניפק ונעבר
תא ^ו קלנהו להנהו אמרו
החתא דירושלים הויא שרתויה
אוידן אהא אמר לה סמדר
יאויל אוידן אהא ואמר לה
דראול אוידן אהא ואמר לה
ול אירוי ^ו אישא אוידן
בחנהן מודי למובל אהיתוב לה
יע ^ו הרבה בר והעננה אשר
ודוק אכליה ואורתנא ומתח
רב ירושלים ^ו כי היה אכל
ייה גורגורות מיין מוייח ושרדי
בא וכפספא שריתיה בשוקא
בחוץית ישליך אבא סקרה
ו, וכאי היה שלח ליה תא
קפטליתו לה לעלמא בכפנא
א"ל חזי לי תנקתא לדידי
בקערוי וליתוי כולי עליון
רו דנה נפש ולייעילו בר
גשן בר דקליל את דיןינו
דושע מצד אחר כי ממו
אמרו רבנן רחפו פתחו לה
חרי קטלא דרא דלאו מלכא
ל דקאמרת לאו מלכא אנא
איברא

אכבר ליה לא אמר ליה יודבנא לך דמי פלא נ
ספערתיך אמר ליה לא אמר ליה יודבנא לך
כלהה שפערתיך אמר היאל והו ותבי רבנן
אוקטניה ואפקיה אמר היאל והו ותבי רבנן
לא מחו בוה ש"מ קא נירא להו איזיל
יבול בהו קוטزا כי מלכא אל אמר ליה
קופר מדדו בר ויהדא אל ליימר אל
עד להו קורבנא חווות אי מקרבנ ליה
ול שדר בידיה עגלא תלתא בהדי דקאי
טרוא בהה מומא ^{בנין שפתים} ואמרי לה
דרכון שכענין דוכתא לדוריון הויה מומא
לידיהם לאו מומא הוא סבור רבנן לקורבנה
בי וכירה בן אבקולם יאמרו בעלי מומין קריין
לא ליזיל וליא אמר להו רב כי וכירה יאמרו
בי יוחנן ענותנו של רב כי וכירה בן אבקולם
יבילנו ונגיתנו מארצינו שדר עלייהו ליר
מורח אתה נפל בירושלים למערב אהা
שימים ² אתה נפל בירושלים אל לניוקא פסח
ת נקומי באדרום ביד עמי ישראאל וגוי אמר כ
תתיה ובע' לכפוי ידיה בההוא גברא ערק
דרורו עלייהו לאספכינוס קסר אהא צר
להא עתרוי נקדמן בן גוריון ובן כלבא שע
גוריון שנקה לו חמה בעבורו בן כלבא שע
עב בכלב יצא שהוא שבע בן ציון הכה
צי בסותה ³ איכא אמריו שhortה כסתו מוש
דו אנא זיין לאו בהחטי ושעריו וחדר אמר לה
חרד אמר לחו בדציבי ישבחו רבנן לדציבי
סדר לשבעה בר מוציבי ראמיר רב הסרא
בלבי דציבי הויה לחו למיאן עשרים וחדר שה
דו רבנן ניפק ונעבד שלמא בהדיינו לא שב
יבא בהדיינו אמרו להו רבנן לא מסתיעא מ
חויטי ושערוי וזה בפנא מרוחא בת ביחסם ער
שלוחה ואמרה להו יולאייתו ל ספדייא אידאו
כא חירטה איכא אמרה להו יולאייתו ל
וורתה לאיכא נישקרה איכא אל יולאייתו ל
שקרא לאיכא קימהה דשעריו איכא אמרה ליל
ה שליפה מסנא אמודה איפוק ואחוי או מי
הרטא בכערא ומזה קרי עלה רבן יוחנן בן זק
נסתה כף הנלה איכא אמריו גנגורות דר
עדוק יתיב ארבעין שנין בתעניתא דלא ל
כא חורה מתחמי מאבראי וכי הויה בריא מיתיה
דרי הויה מתחמי מאבראי וכי הויה בריא מיתיה
ז עודק יתיב ארבעין שנין בתעניתא דלא ל
זוי כי הויה קא נירא נפשה אפיקחה לכל ד
מורדה האי למא מיבצע לי והינו דרכוב ⁴ ספְּמַבָּבְּ
ש ברוני ירושלים בר אחתייה דרבנן יותנן
יינגע לבאי אהא אל עד אמת עבדתו הכה
ל מאי עבדיך דאי אמינא להו מידי קטלו
עיפוק אפשר והו הצללה פורתא אל נקטו נס
ששיילו בר ואיתו כיר סRIA ואגני גבר ול
לטמידך ולא ליעול בר איןיש אהדריאן דלא
הכני נכם בו רב אלעלוע מצד אחד ורב
יאמרו רבנו דקרו בעו לנדחפה אמר להו
א על מלכא שלמא על מלכא אל מוחיבר
כ בא אנה עד הדאידנא אמרו לא אהת לבאי

א"ג ה. טבניגנו נך: א"ג. ל'iso ה'ט' דקמיינן נ' חיט' חיט' נלכנתה גט' גענדז'י
ה'ז' מושא. נלכניין גלצ'ז'ה זצ'ז'ה זילס'ו
ס'iso ס'כויןן טכט'ז'ל טכט'ז'ל מוט' קאנדז'ז'

מגמגם נלטניאן נט גטיניאן: ביד
אנשי ירושא. על די עמי יקלתון:
וילטצקיי ייזה. לנטם דיין: נקדחן.
נקנץ לנטן מוקדין¹⁷ נאלטס (שעפין
דו.כ.) נקדט¹⁸ לו שטנא ולטה צבאיו
במקצת מעניט (דו.כ): ציגאתן.
אוזיאן כל מלט�ו: ננדת עץ גני כרירט
זאתות. אלמן טיס מנטל נטן על גני
מלים: ואבא דאמרי. אין קילית צמו
ולטה נקרת צמו הנקת סטטמא כקמו
קסם צלו מוטלט צין גזולי רומי כתלי¹⁹
סולק ברומי לאקבצל פיי קסמר: חז
ה. נטך מגמלע עהילוי חייני וטערל
וממרלע²⁰ קאץ למינן לו צי העילן עטעריס
וועל צמא: ברוין. מנטס יקיס
וטומוטס (לטממה): אטמו חז רבען.

ונגן נגנְקָן גַּלְעִי: לא מִשְׁרִירָה מִלְתָא,
לְגַחַת: קְמוֹן, גַּלְעִי: קְלֵגְנוֹן גַּדְגַּן
אַמְבָּרִת. לְמַלְוָהָם לְמַנְוָהָם וּלְעַסְּסָם כַּדי
שְׁלָמָמוֹן: סְפִידָה. קֶלֶם: חִוּרוֹתָה.
סְפִט נְקִיָּה: גַּשְׁקָרָה. פְּרִיסָה צָל גַּלְלִי
סְלִונְגִּילִי': פְּרָתָה. פְּרִיסָה צָל גַּלְלִי
פְּצִילָתָה: וּפְתָחָה. מִמְתָּמָה לִקְמִינִיםָם:
גְּרוֹזָרוֹת. מְלוֹמָסָס פְּנַסְלָה לְרִיבִי' גְּדוּקָה
סְפִיטָה לְמִימִיכָה וּמְלַמְּתָה לְשִׁיל וּלְכַלְמָתָה
לְלַעֲזָנוֹתָה וּמְלַחַטָּה לְפִילָה לְפִי גְּדוּקָה
סְכִינָה גְּגָלָתָם קָעָמָה וּמְמָסָה
בְּקַעֲנִיקָה': הוֹה מְתָחָזָה. גְּגָרָעוֹת:
מְבָאָדָרָה, מִמְתָּמָה סְפִיסָה כְּפָסָה: בַּי דָּרוֹה
בְּרִיאָה, כְּסִגְמָלָה מְעַמְּדוֹתָיו וּלְרוֹתָה לְבָצָרוֹת
עַלְמָנוֹן: הוֹן מִיְּחִי לְיהִי אָנוֹגָרָה. מְלִיטָה
כְּבָצָין מְפִינָה צָלָה תֵּישָׁה יְלָל גְּלָעָלָתָה
עַגְמָה וִישָׁה מוֹלָךְ חַמְמִינָה וּמְעַלְמָן
סְכִינָה גְּגָלָתָם: אַבָּא פִּירָה. קָרְסָה:
שְׁלָחָה לְיהִי. לְגַן וּמְטָן בַּן כְּלִילָה גְּגָלָתָה
בְּגַנְגָּדוֹת: אַמְרָה לְיהִי. לְגַן יְמָן בַּן כְּלִילָה:
בַּד אַמְתָּה גְּבָרִיָּה הַבָּיִת, דְּלַמְּעָדָה קַדְקָטוֹן
חוֹי תְּקִבָּתָה לְדוֹדִי. חַוְּיִי תְּקִבָּתָה לְדוֹדִי.
סְכִינָה גְּגָלָתָם גְּלָעָלָתָם מִן שְׁעִיר: נְקוֹטָה נְפָשָׁד
סְכִינָה גְּגָלָתָם: אַבָּא כְּבָצָרָה. סְמִוקָּם כְּמֻלָּה סְוִוָּה
גְּלָעָלָתָם גְּלָעָלָתָם: גְּשִׁיְׂעִזָּה בְּקָרְבָּה
גְּוֹטָם: אַוְיָהָה. פְּרִיאָה, פְּרִיאָה
סְכִינָה גְּגָלָתָם כְּנָנוֹ נְכָלָה: אַוְגָגָה.
סְכִינָה גְּגָלָתָם עַמְּתָה צְלָמָה כְּלִימָרוֹ מִמְּסָלָה
מִמְּקִילָה כְּלָרָה: וְאַיְשִׁיָּה בְּקָרְבָּה
כְּנָנוֹ מִתְּחַמֵּם הַלְּגִילָה נְלָקָה הַלְּגִילָה
יְלִימָוֹת הַמְּלִיטָה לְבָתָם דְּלִימָון יְעַנְןָה דְּמִיחָיָה
קְלִילָה מִמְּלָה: בָּשָׁה. סְקָן כְּלִיעִי:
סְמִידָרִיתָה, כְּלִימָם סְמָלָם מְעַנְיִיטָה
וּוֹתָה: אַמְרָה לְהָ: הַצְּבָה קְלִילָה:
אַמְרָה. כְּלִומָס עַלְיָסָס לְכִלְפָה לְגַן
קְלִילָה: לְמִידָרִיפָה. חַלְיִי יְעַקָּה:
לְאָאוֹ פְּלַכָּא אָנָה. וּסְמָלָלָם כִּי:
וְיִגְּרֹה

ה) ע"י מוק' וגיטוט ע' ד"ה פכל נזוקון
 ג) זוחמים דע' קטו
 ג') בכורחות לוג', ד' ע' ליש' זומס ס. י' כטול' וטב', ס' [וע' ס']
 חותמות נמלומין ט' ל' ז. וכן ע' ז. וכן ע' ז.

זרוח אדור השלחן
א) גנומתי את גנומתך
פָּרָעָם בְּנֵר נְעִיר יְהוּדָה
וְאַשְׁר אֲדֹרֶם אֲמֹר
(בְּנֵמֶת יְהוָה וְדָבָר
גָּנְמָלֵט אֲסֵם אַרְנוּתִי
(בְּנֵמֶת תְּהִלָּה, ז.)

ב) הרקמת בְּרֵב הַתְּשִׁבְתָּה

אשֶׁר לֹא שָׁפַח
וְלֹא קָאנַג עַל אַתָּה
מִזְרָעָנֵן וּמִזְרָקֵן
עַד־בְּאַלְמָנָה
וְבְנָתָה:
(ז' כה-כח)

שאותה" כאילו אתה:
[בכתבי] במקום "כמו":
טרמי (בארות הרים):
ושורדים: ע נציג'ל

הנזהר

פרק חמישי

ב

ט' ט' ט' ט'

אברהא מלכא את דאי לאו מלכא את לא מימרא רווישלים ביד דכוב' ^ו והלבנן באדר יופולאן אדרור אלא מלך דכוב' ^ו ודויה אדרו ממנה וגוי און לבנון אלא בידם' ^ז שנאמר ^ח חדר דטוב הוה והלבנן ודכאמרת או מלכא אונא אומאי לא קהוית לנבי עד האידנא ברינו דאית בו לא שבקין אמר לד' אילו בריות של ברוש ורבכון ברודו יילרב לא ניעשן ^ט סמוקס מילון נים קמנדק: נוירבר גבומו ^י אשיט נון יונפה יא או דטלאן את לא מיטפרא ירושלט ביריך. לע"ג לדקמי לה יימיכל צייד עוד סכל פיטס ווועס כפנוי פוי כלולו בכיר נמלעה: ניעשן ^ז לודיע קראס פפני סמוקס מילון נים קמנדק:

תגניות וגד' "

רаратוי רשעים קברים וכאו ונמקום קדוש יהלכו וישתבחו בעיר אשר בן עשו אל תיקרי קברים אלא קבוצים אל תיקרי וישתבחו אלא והוא יושתבחוicia דאמר קברים ממש דאפילו ملي' דמתמן אנגליא ליהן. עמד עליו חihil שבים לטובעו אמר מדורמה אני שאליהם של אל אין נבורות אלא בימים באים נבור הוא עללה פרעה טבעו בימים בא ספרא טבעו בימים אף הוא עומד עלי לטבעני בימים אם נBOR הוא עללה לבשה ועשה עמי מלחה יצתה בת קול ואמרה לו רשות בן רשות בן בנו של עשו הרשות בריה קלה שיש לי בעוממי ותווש שם מאמי קרי לך בריה קלה דמעלנא אית לה ומפקנא לית לה עללה ליבשה רחשה עמה מלחה עללה לבשה בא ירוש ונוכם בחוטמו ונקר במוחו שבע שנים יומא חד דוח קא הילך אבבא דבי נפהא שמע קל איזופאה אישיק אמר איכא תקנאה כל יומא מיטחו נפהא ומהו קמיה לנטרי יוחב ליה אבעו זווי ליישראל אמר ליה מיסתיך דקה חווית בסנאר עדר החלין יומין עבר רחבי מכאן ואילך כוון דרש דש התニア אמר רבינו פנחס בן ערובה אני הייחי בין גהולי רומי וכשותם פצעו את מזור ומזאו בו נגזר דרו משלק שני סלעים במרתוינא התנא בגויל בן שנה^ט משלק שני ליטרין אמר אבי נקטנן פיו של נהשות צופרינו של ברול כי דוח קא מיות אמר לך לקליה להחוא גברא לבדרו לקטמיה אשב ימי דלא לשכחות אלחד ריחוראי ולקמיה ברינא זיין אונקלום בר קלוניקום בר אחורי טיטוטם הוה בעי לאיגורי אל אסקיה לטיטוטם בניריא^{טט} אמר ליה מען חשב בהרואה עלמא אמר ליה ישאל מהו לאודבוקי בהו אמר ליה מיליוו נמיין ולא מצית לקיומינו זיל איגורי בהו בהרואה עלמא והווית רישא כחביב^{טט} הוו צירה לראש גור^{טט} כל המציג לישראל נעשה ראש^{טט} אמר ליה דיניה דההוא גברא במאיל

אנו לא דטראבא את לך פימפרה
ירושיות ברךך, לך ג' לדרכיך נל'
יעמיכרלן צידו מד' צרכי טיעום נ' מ'
מיין לכדר ג' עלילא קלט סיטס וכוס
כפיה שי כללו ככר נמקהך:
געשית שם וויה דם מ'.
לכודיע דקסט לפע
תמקוס מווין מיט זמקדך:
גניךך במווחו ז' שניות. נל' נעשה
טרטה ניך דדרך חוננו
ככם. נל' ייך פקלוס ועוד ט' מילך
ז' טריפומט דלאס נכסהם דפלהשטיין
נברך קמלה דערונין (ק' ר' ז'):
וא

זה הדר הטעוב. וזהו יוטפל
וחולבגון. זה גיטם מקדש
ונורטס ג נורטס. כוון דריש
ריש. לנו מנגנון ומלילה
לידן. נגער פולגון ובאים עוזר.
תני שבת קכטן.

לענין דרישת
פינוטס
קונדרויזר. מוקמת
המקרה (טכ"י קוכב נ' הל' ח'
ד' ח' נונעלו ועי' דריש
חגיגא נס ע' ו' ומ' נ' נו
ע' 3 ד' גרגון):
דרוגנדראף א' טירוס קניינס
עטיפון סנדט פ' ט' ג' מלון
33 א' ג' וויליאם ג' :

תורת אוד השלט

ט' פול: וְשִׁיחָה, ד'

אעפַה נא (אוֹרָה
את דארץ הטעבה
אשר בעבר תיזען ותיר
בזאנֶה זאַה ווּלְבָנֶן:

סימן כה ב' כה

לעקבם דזולל מישיב
אחור ורעהם
(טבל); ואשה מ-
קאוור עזים משפט
ב שטעה טבה
הראשן עזם: (משל ט, ז)
לב שטעה יומם גורה
רומים נפאה תרבעש גורה
(משל ט, ז)

ואמר איז אלחינו צור
סְפִיחָה בַּן: (זכריה ל, ה)
שְׁאָנוּ צְרָירִים בְּקֻרְבָּן
עֲצָרָךְ שְׁמָנוֹ אֶחָתָךְ
אתות: (זהב, ט, ר)

מונע פין יה

במה נאלם ימי
ההנני נאלה רוחם

פְּלָא: עצמה טן, אן

ג'נְבָן דָּאִיתִי רְשָׁעִים
נוֹרִים וּבָאָוֶן מְפַקּוּם

וישתבחו
ונערכו אֲשֶׁר בְּנֵי עַשְׂרָה גַּם

**חיו שָׁרִידָה לְרֹאשׁ
כִּיה שֵׁה כִּי יְהוָה**

רַב בְּשָׁעִת עֲלֵלָה
לְבוֹ שֶׁתִּלְפְּנֵי צָר:

(3,8.72%)

1

卷之三

במא'

מה תחילתה שבעים ואחד אף כאן שבעים
ואחד اي מה תחילתה קלפי אורים ותומים
ובכל ישראל אף כאן קלפי אורים ותומים
וכל ישראל אלא מחותרתא הרבה מנהה
רבינו אמר לעולם בשכט שהודח ודקה
קשה לך בדינא רובים דינין ליה אין עיג
דקטליין ביז'ו ^ט כי דינא ^ט רובים דינין
לייה מי לא ^ט עד חמאת בר יומי עד אוישיא
וחוצאת את הראש הזה או את האשא
ההיא ונור איש ואשה אתה מוציא לשעריך
ואי אתה מוציא כל העיר מלה לשעריך
הכא נמי איש ואשה אתה מוציא לשעריך
ואי אתה מוציא כל דשכט כלו לשעריך:
לא את נביא השקר: מנהני מיל' עד יומי
בר חנינה אתייא ^ט והה ^ט הודה מוקן ממויא
מה להלן בשבעים ואחד אף כאן בשבעים
ואחד והוא הודה כי כתיבא בקמלה הוא
דכתיבא וקמלה בעשרין ותלתא הוא אלא
אמר ריש לקיש נמר ^ט דבר ^ט דבר מלהמאותו

כמלו (ט ט') וטלט לאל עיר עיר
בדון מה זון לנו נגה אל'ל'ס קמורא
על פ' צ'ד'ש הגדול לדכמי (טט) וקומה
ועלט מה נטה לחו לנו נלהן אלל' נזימת
אין סגדנו: וזה חוץ. זוין ממלוח:
כ' בתבניא נקמאנא איזוביא. וכטולו
דריס נטוליס וטולקס דל' מאן
וקומת וועלט נטולקס קומת טנאנן
(ג) גלוולו מ' ירו וווער לעיון ווועס
טולות נטעטונט נטוליקס זיון כטול
סומומען ב'ג' לדס הל' דל' קי נטומינען
(ה) ג' ווועס זון זון ממלוח: זבר דבר
זהו האראט. נזיביל נקטוליקס קלעט
(דריס ט') לאל זויז לאלר דער גוינו
וונטולקס זון קמי' (ט ט') ווועסיט
ע' ט' סדרנער: וויז'יך זויז טומאניא ווועסיד.
ט' קטוליקס נקנטאנאי גאנזאלס קראס זויז
מנגייל דאל קטוליקס דטמזוריא קלעט
סודס ווינויל מ' געיז נסאנסלאה
גוזול דאל גומליין מנטוליקס זון ק' גוינו
ווועס זון בנטאנאי גאנזאלס ווינויל
האנזאלס (ט ט') לאל קראס זון
גאנזאלס זון קראס זון קראס זון

גָּלְגָלֶת

גָּמֶן אֵי מַה תְּחִזְקֹתָה
קְפִּינָּה עַיִן תְּנַעֲשָׂה דָּבָר
וְעַדְעַד טְמֵן דָּבָר אַלְמָנָה
שְׁמַט אַמְרָר אַבְנֵי מִדְקָא
שְׁוֹבָשָׁי פִּיהָ. עַיִן לְקָנָן
דָּבָר יְסִידָה עַדְעַד יְנֻבָּעָה תְּוֹאָם
דָּבָר אַישׁ וּכְרַי שָׁאָמֵן
הַדָּבָר עַיִן טְמֵן מְלָאָן דָּבָר :

ח'וות וצ'וות

אורן הנטלה

ושפטו את הגם
כל אחד והיה בפ-
לcker תברל ביביאו
וילך גלן הברך מקטן
טבטו הם ונהקל
אלילד (ונשא אורה):
שיטות פ-לך

ט' א' ינואר

או את האשה
רו אשר עשה את
הרע הוה אל
יריד את נחאייש או
האשה וסכלוקם

ב' ב' ב'

וְנִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ

ת **האֵשׁ** הַהוּא :

וועשי רבשען בז'אי אונר

הוזכרה ב

וגו' (דבريس כ) וחענigkeit לא.

ל' (כ"ג כה) הרגנץ

יגנן מהליו והוות נער וכו' צל

לכדי נועזנו למחנכים

Digitized by srujanika@gmail.com

— 2 —

Digitized by srujanika@gmail.com

10 of 10

שופטים הלכות אלכ'ים ואלהחות פ"ד

פ"ה א-ג אין המלך ולחת חלה
וועו. פליק כהן גדויל (כ):
ומויל נמלט מהטענה קרטות על מי צ"ד
כל צבאים ואחד ופדר נעצות נ
דרך ווון מוקד צייז דרכ סמלן
האן לו שיעור וכל העט צוין ווונין
לו זען הוול נוטל מלון נטלן חן
טבון הונצח מיליטס נמלן ומילן ציב
טבון מילן ומילן גאנז גאנז
דטמיע נעלמאן ווימטמו לא' הנגיד
ולודזק מוקס ניגל נזוק ונדזוק גופיס
טנגן דמגין דרכ' חומר וסחים גאנן
וונני מוקס להאנן מילאנן צייז:

בד מזכות עשה להחרים וכו' מנוול נסמכות: ומה שיכמך ונוכבר אבד זכרם לפ' סג' סנהדרין וונלען ר' מא שלונס (עי'tract ג' Kap'ג'':)

במלחמת הרשות והיא המלחמה שנלחם עם שאר העמים כדי להרחבת גבול ישראל ולהרבות בגודלו ושםעו : ב מלחמת מצוחה אינו צריך ליטול בה רשות בית דין, אלא יוציא מעצמו בכל עת. וכופפה העם לצאת. אבל מלחמת הרשות אינו מוציא העם בה אלא על פי בית דין של שכעים ואחד : ג ופורן לעשות לו דרך ואין מהין בידו. ודורך המלך אין לה שיעור, אלא כפי מה שהוא צריך. אינו עמוק הדריכים מפני כרמו של זה או מפני שדהו של זה, אלא הולך בשווה וועשה מלחמותו : ד מצות עשה להחרים שבעה עממין שני החרים תחרים. וכל שבא לידי אחד מהן ולא הרנו הרי זה עובר בלא תעשה שני לא מחיה כל נשמה. וכבר אמרו ואבד זכרם :

פרק חמישי

א אין המלך נלחם תחלה אלא על מלחתה מצואה. ואיזו היא מלחתה מצואה זו מלחתה שבעה עמים, ומלחתם של מלך, ועזרה ישראלי מצד שבאו עליהם. ואחר כב נלחם

במלחמהת הרשות והיא המלחמה שנלחם עם גבול ישראל ולהרכות בגודלו ושםעו: ליטול בה רשות בית דין, אלא יוצא מעצמו ואבל מלחמת הרשות אינו מוציא העם בה אלא יחד: ג' ופורץ לעשו לו דורך ואין ממחישו, אלא כפי מה שהוא צריך. אינו עמוק ה- מפני שדהו של זה, אלא הולך בשווה וועשה להחרים שבעה עממין שני החרם תחרימים. וכל שהרוי זה עובר بلا תשעה שני' לא תחיה כל נשכ

לחתם משנה

רכות נכרען לדלמי גויס דלן לינו עליינו דכו רשות ולן כמה
הלו שנולחם עם שאר *העם להרחבת גבול ירושאל לדיין מלומדים
כדי לוד נזומה דהמוני גנמלה וטל מודיס נא וחולקה דפלוגהן דלן
שהוציאנו נדכריו כלן. ויל דרכיה זמס סטמר ולהרבות בגדרתו
ושמעו לזכונת סיירלו ממנה ולן יצמו עליו וטיעו לנווטי גויס דלן
לינו עליינו:

ג ופזרות' העשוות לו זוך ואין ממחין בידו כן. פליש"י נפליך צ ליטיגדרין (כ) ומוליך גדריהם הרים נשבות לו דרכן לשליטה ונילמו וכן כלא נמלל (ש). ומטעמם מדרכיהם דכלל עם זהן הפליכו צלנו לנוינו מלחתם איה נזולו נצליו נצלו טוטס קן. ומדרכיהם רכיזו סכתם וזורך המהמלה אין לה שעירום וכמיון סוף לדכיאו לאלה החלך בשורה ונעשה מלחתם מכם ומכם ולמקרים ומתרחטן לעניין כל מהלחתם לממים דסינל לדרכם אסמכך מלחתם כן סתום עותקה רכבל גם נזולו. וזכריקו. וזכריקו. בוכומ (א) קביזיו צהה לסרוך נשבות לו דרכן גכי קילו (ז"ג) זוינקעו סכתם האגרושים וכו' לדבישיו סעת מלחתם ולם מזיעו צלנו בכתם מלחתם פזנוריין يول סתמן נשבות כן. וא' דעתמו ו' ל' :

* כ"ה נדפסי ברכמי"ס עקודס לפוק ווילנט.

משנה למלך

ונעטם מדבר לסתות קרכ'ו מתקב'ו וע"ג ר' חייה נן למילר לדמו צנעניעותם מתחמי קרכ'ו אפריל וולס גלון חמץ הלא בטעני דבבוב כו' מכהר צדקה. ולייטון דרכ'ו נמי כי דיין דקונטרא במלחתם חונה אין לנו מה שצבי. וכ"כ דונעטן במלחתם חונה כלוחם מדבר ומתי דלהטעריך נמי. קרכ'ה למילר שצבי טוי כדי להטמותין למלחתם קוֹחָה מדבר מוטס דאי. מכמ' צבי זו'ו'ה דמלחתם הראות סכתוב מדבר, סל' וזה יאלט ניקוט דאי ימולך שצבי צה'ה להטמותין צה'ה מלחתם מיידי קרכ'ה עדיין נ'ה נמלטו צה'ה חיידי דהפקד במלחתם קרחות מימי קרכ'ה ובצבי נ'ה לרבות נגענישים פכתולח'ה לו במלחתם חונה חיידי וצבי טוי למשועט נגענישים עזםם. ה'ז' ט' כל' נומר דצבי'ו נ'ה מה' מה' מה'ו'ו'י צה'ה במלחתם חיידי'י נ'ה'ו' מה' נלומת כפ' דנוי' ר'ש' מה' נגעניש'י כפ' קוס'ת קרכ'ה'ב' צ'ר'ם קוטין' נדוכחה וע' נ'ה' נלומת' ר'ב' חיידי' ר'ב' נגעניש'י נ'ה' היגעניש'.

הגהות מימוניות

ונכמויו נס וסיטיו דקממל נוכות מלולו לי * מלכחים נמלם ה'כמי ע"כ :
ל"א נצמי" ומכמ"ה". נמקROL (מ"ה כה ג) מלולו לי מה' ממהי לה נמלם
ונכמויו נס

פ"ה א אין המלך נלחם בחלה
וכיו': וואי זו היא מלחתה
מצואה וכו', כ"ט מכות מלומת (מד')
מן ג' ל"ג טהורין מן כלערס חוטם
שאכזרי גמלמתם שרטום גול מלומת
מונז סכל יונתן פלני מן מהדר
ובכל מומחה ג"ר ישראלי נמה
לדברים מומרים גמלמתם מונז גול

שנורי נוטה אורה
ה"ד. וכבר אמרו ואבד
כ"ס לכהני" ומכ' סמנה
וונגן"מ. קלפטיס וכבר
אבר.

מקורות וציוויליזציות

ה"א. אין הכלל כלל
תחוליה וכו' ספ"י ט"ט
עקב וויאטס גויס גודולס
ונגעטס נאבר מורה וכו' מ"כ ל'
קצתם נאבר מורה וכו' מ"ט
מאנטרכוס הל' ט"ז ר' לר'טוס
לנטצט יו"ל וכו' זוד עשה
אלן כטולו וכו'. וועוראת
ישראל מעדן נר דילן
עליזות מל"ג נר דילן
לטרא נוינטער גויס גודולס
כאר נמלעטלס זוד מזוא
וכ"ז נוינטער (קל"ה) קוטנא
טפ"מ, וכו' צ"ק לילישט
טס וועצעט בעניכס גאנז
כט' (טמפלטן), דרבינו
בלת'ם (טמפלטן).

פרק כובדן ו' כ' נסיט'ו

ה' ב' מלחתה הרשות
וכי אללא ע' ב' ד' של
ע' א' כל' מסכת' ר' יוס' ע' מוש' פ' ג' ס' ז'
תפלות נלוות רשות כל' ג'
רשות תלון [ל' ר' יוס' צ' פ']
השנה ומתקין למולמת
פרחות כל' ס' ק' ח' ח' ג'
ונגן ונגנ' ולצדלו' ג'
כמ' ק' ע' [מ' ב'] י' ר' ז'
טבנות נלוות למולמת
מלחתם רשות ח' מ' מונה,
בכל' ג' נורא ומומין,
ונגיד' ר' נמי' בקדמתה
ס' מ' ר' ר' ר' [ר']
תפלות נלוות רשות כל' ג'
כל' ר' ר' ק' ח' ג' מ' נ' ג' מ'
קס' ג' ר' ז' ג' מ' ב' כ' ס'
ולפע' ה' ש' הס' ע' מ' ד'
ח' ג' מ' ג' ק' ק' ר' צ'
ודרך המלה א' ל' שעור
אל' מילוי פר' ר' ג'
בלח' א', דרבינו ווי' משמע
ודמ' פר' ע' לעמץ מה' מה' מה'
ו' ר' ג' מה' ג' ווי' ר' ג' ג'
וע' ס' ג' ג' ס' ק' כ' ז'
ה' ג' מ' ע' להרורים מ' ג'
ה' ג' ק' ר' ז' ע' מ' ג' ג'
ס' כ' ז' ז' ווי' ר' ג' ג'
ומתול' ג' ג' ג' ג' ג' ג'
סדרן ג' ג' ג' ג' ג' ג'
כה' ג' ג' ג' ג' ג'
החרם (אטפ'ס' כ' ג')
ונל' שב' לא' ר' ג' ג'

מכל מוסך אפיקון גדרון ומוניה'
ת' מ' מ' מ' ע' א' א' מ' מ' מ' מ'
ש' נ' ל' ח' כ' נ' ש' מ' מ'
(ט) ט' ט' פ' פ' פ' פ'
קרים פְּרִים פְּלִים לְפָתָח מַעֲשֵׂן
טְפִלִּים מְלִדָּה מְלִנָּה וְמְלִיאָה
מְמָה צְבָאָמִים בְּגַם
סְאָדָה אֶפְרַיִם אֶפְרַיִם
וְגַבְרִים אֶבְרוֹדָה זְכָרָם
ע' דְּכַרְעַם ע' נְפִילָה
קְמָרִים ו' ו' וּלְבָיו בְּקָרָא'
מ' ע' י' שְׁמָנִים כְּנָרוֹת
פ' י' זְדָה וְגַמְלָה קְשָׁרוֹת
וְתְּמָרָנוֹת בְּנֵי חָלוֹם
פ' מְלָדָה בְּנֵי עֲשָׂרָה
פ' שְׁמָרָה וְמְתַשְּׁעָרָה סְכָנָה
ב' מ' יְמִינָה עַמְּדָה קְפָדָה
ס' ס' טְמֵתָה דְמָתָה תְּמָלוֹת
ה' ה' שְׁלָמָה עֲטָמָה תְּזָהָה
ע' מְקוֹשָׁעָה ל' עַדְעַתָּס פ' ט'
פ' גְּרָאָבָד

מגדל
ב"ה א"ג אין סמלן נכסט ממלן כי מלחתה מלה מש' גדר' ליטו' נס
ליטו' נס מלחתה פרקוטה כו' עד ושותה מלחתה. מוגדרין צ'ק' ומ'ג'

אחר טבות בעבר עברו עליה. ודע זה. וגם
כון בוכרי המצאות שאין הנשים חייבות בהן יהיו
עשה (י"ד י"ג נ"ג מ"מ פ' מה' ק"ג ק"ט קמ"ע
ר"ג"טו וכפ"ז נ"ע"ז) או לא תעשה (מ"ג ק"ו ק"ט) אומר
זוatz אין הנשים חייבות בה. וידוע שאין הנשים דנות
ולא מעמידות (עדות לר"ט) ולא מקריבות קרבן בידיהן
ולא נלחמות במלחמת רשות. וכל מצוה שהיא תלואה
בבית דין או בעדים או בעבודה או במלחמת רשות לא
אצטרך שאומר בה זוatz אין הנשים חייבות בה. כי
זה תוספת הדבר אין בו צורך. ועוד כשאזכיר
המצאות שאיןנו נהגות אלא בארץ ישראל או בפני הבית
יהיו עשה או לא תעשה אומר וזה אינו חובה אלא בארץ
ישראל (ע"ט נט' קכ"ט קמו קג' קפ"ג קפ"ה, ל' ק"ג-ג ר' רעו"ז
רכ"ז ר' רמו) או בפני הבית (ע' קכח קכ"ח קע"ט קע"ו וכפ"ז נ"ע"ז).
VIDOU גם כן (ע' פ"ז ול"מ פט"ג) כי הקרבנות כלם אינן
קרבין אלא במקדש ושהעבודה אינה מותרת חז"ן מן
העורדה. וכן דיני נפשות אין דניין בהם אלא בזמן
שבית המקדש קיימים. ולשונו מכילאתא (ודצ"נ"י ס"מדראט
ס"ג"ז מ"ט"ט' כ"ה י"ד) מנין שאין מミיתין אלא בפני הבית
תלמוד לומר עם מזבחיו תקחנו למות הא אם יש
לך בית אתה מミית ואם לאו אין אתה ממיית. ושם
אמרו גם כן מנין שתהא שנחרדין סמכה לモבה
تلמוד לומר מעם מזבחיו.

ויזדע גם כי שהנבואה והמלוכה כבר נסתלקו ממנה עד שנITOR מין העונות שאנחנו מתחזקים בהם ויכפר לנו וירחמננו כמו שיעידנו ויחזרם לנו. כמו שאמר בחרות הנבואה (יומן ג) והיה אחורי לכך אשפוך את רוחי על כלبشر ונבאו בנימם ובנותיכם. ואמר בחזרת המלך והמשלה (עמום ט) ביום ההוא אקים את סוכת דודיך הנפלת וגדרתי את פרציהון והritisותיו אקים ובניתיה כימי עולם. ויזדע שהמלכות וככוש הארץ לא יהיה אלא במלך ובעצת סנהדרי גדול (פג' ג. ט). כי פג' פ"ט ט"מ מלכים פ"ט פ"ג וכחן גדול כמו

אַלְפָנִים

באזהרת מקלט אביו ואמו ומכה אביו ואמו (נ"ט שמייט) שלא התבאה בכתב כל שלא אמר לא תקלל אביך ולא אמר לא תכה אביך אך דיבר המיתה למי שהכה או קלל הנגה ידענו שם מצוות לא תעשה וחוץ לנו להם ולדומים להם (נ"ט כ"ז וט"ז נ"ט ק"ה-ו) ונאזהרה ממקום אחר ברדך הקש. וזה איתן סותר אמרם (פס' כה. יגמוי ככ': מוכות ט: י"ז; זממי קו:) אין מזהירים מן הדין ולא אמרם תמיד (פס' יי': קו; יגמוי פח:) וכי מזהירים מן הדין. שאחננו לא נאמר אין מזהירים מן הדין אלא כדי שנאstor מה שלא התבאר לו איטור מיוחד באופן הקש. אמן כשנמצא העונש בביואר בתורה לעשרה המעשה הזה נדע בהכרה שהוא מעשה אסור מוזהר ממנו ואמנם נציא בהקש האזהרה בשליל שיתחזק לנו שרש אמרם לא ענש הכתוב אלא אם כן הזהיר ואחר הגעה לאזהרה מהדבר ההוא אז התחייב מי שעבר ועשה אותו אם כרת או מירת.

ודע ההקלדה הזאת וזכרה עם השרשים הקודמים בכל
מב שירא זרבונו:

ו' עתה אתהיל לזכור כל המצוות מצוה מצוה.
ואבארם על צד פירוש השם כמו שיעידנו במתחלת
דברינו (עמ' יג.) שזה הוא כונת המאמר. והנה הוא
נאות אצלי שאחבר אל הכוונה הזאת חוספת והוא שעם
זכרי המצוות אשר עליה הדין אם עשה או לא תעשה
שאוכר עונשתו. ואומר והעובר על זה חייב מיתה. או
כרת. או קרבן כר או כר. או מלכות. או אחת מיתות בית
דין. או משפטין. וכל מה שלא אזכור בו גדר מן
הגדרים תדע שאם היה ממצוות לא העשה הנגה הוא
כמו שאמרנו (מוספט' כיטומ פ"ט ט"ג וה' צפ"ק' מכות רפ"ג)
כעובר על מצות מלך, ואין לנו לעונשו. ואמנם
מצוות עשה כלם הנגה כל מצוה מהם בעת חיבוב
עשיותה יש לנו להוכיח בשוטים הנמנעו מעשותה עד
שיםות או שיעשה אותה או שייעבור זמנו החיבוב. כי
מי שעובר ולא ישב בסוכה ذיך משל אין לנו להוכיחו

מגילה אפטער

בהתומו בשבת הנושאת משואי בלבד פטור ואות' הקשה על דבר זה
ואמר והלא ייש בו לאו מפורש בתורה שנאמר לא עשה כל מלאכה
אותה ובמהות שבא לאסור שלא יחווש בה וכיווץ בחירisha שנזניהם
עושים המלאכה אום כו המתפרק אחר בתומו הנושאת משואי הוא
בכללו זה הלא היה לו ללקות עליון והשיב שמנצא לאו והעניתו
לאורהת מיב"ד ואין ליקון עליון, י"י מאחר שבילאו הזה על כרחיך
ונכל גם כן על יחווש ביה שהיא אחת מבאות מלאכות המגד משונות
שניתן לאורהת מיב"ד ואין ליקון עליון ע"כ. וכן פירוש המגד משונות,
אשר כתוב על דברי הרוב שההווים מתייחל משלא כ'ר',
מתיחס בעניין. ולא מה שאמר כי מ"ש הרוב שלילאו וה ניתן לאורהת
מיב"ד הוא לפי שיש פעמים שבמחרם ייש בו מיתה כמו המחרם
אחריה וחורש בה ואמר שם לא היה כו לא היה קוראים אותו לאו
שניתן לאורהת וכו' גם כי היו לומדים ממנה כל אוזחות מבאות
מלאכות שם כמייה מאחר שבפועל הזה של חמוץ בתומו לא
יימול לעולם חיוב מיתה. ואני אומר שתו תשוכות בדבר, א' שבraudai
במחומר אין בו מיתה לעולם כי מה שחייב מיתה במחרם וחורש בה
אין החיוב ממש מחמר אלא משום חורש. ועוד מצינו בביבר שלילאו

כמשנה זו לפי מה שפי' בוגם' שאעפ' שמייתם כיחידים פ"מ אינם נדונין אלא בבית דין הגדל של שבעים ואחד ומ"מ אם חטאו בשאר עבירות אין בהם שום חילוק בין רבים ליחידים שלא נאמר בעבודה זורה אלא מה שנאמר והוצאת את האיש ההוא או את האשח ההיא איש ואשה אתה מוציא בשעריך ואית אותה מוציא כל השבט כלו לשעריך ויש לשאול בה האיך ממעט כל השבט מלחת איש ולהלא בעניין טומאה דרשו איש נדחה לפטח שני ולא שבט ואעפ' חולין לרוב שבטים שאיפלו המש שבטים נדוחין ואין יוצאי מכל איש חירציו בה מפני שיש כאן שני מיוטין את האיש ואת האשח.

ולא נביא השרker והוא המתגנא מה שלא שמע במראה הנבואה ע"פ' שמתגנא בשם האל ומיתומו בחנק ואמר שאין דין אותו אלא בבית דין של שבעים ואחד וכן כהן גדול שיתחייב מיתה על איזה צד אין דין אותו אלא בשבעים ואחד וכן הדין במושיא שבט לפי מה שיתבהיר בוגם' שרב מתנה אמרה כן ופירש ולא את השבט בנשיא שבט ואמרו עלייה מחוראות הרבה מתנה אלא שגדולי המחברים לא הביאו ונראה שלא פסקו אלא כתירוץ אחרון שפירשו בשבט יהודה על הדרך שבאוינו ואף העמדתו של כהן גדור יתברא במקום אחר שאינה אלא בבית דין של שבעים ואחד.

אין מוציאין למלחת הרשות ר"ל לכל המלחמות שאינן לכבות ארץ ישראל והוא מאלה מלחמת שבעה עממין או מלחמת עמלק או שבאו האויבים על ישראל מאיזה צד שכל אליו מלחמת מצוחה הן ואין צורך בה לרשوت בית דין לכוף את העם אבל שאר מלחמות שהוא עשה מעצמו מצד הרצון או כעס אויב או להרחבה גבויה או לפרטם גבורתו היה אלו מלחמת הרשות ואין יכול לכוח את העם לנצח בה אלא על בית דין של שבעים ואחר.

וain מוסיפין על העיר ועל העזרות אלא בבית דין של שבעים ואחד והוא שם רצוי בית דין להוציא על העזרה מוסיפין ובבד בתחומי שטחו של הר הבית וכן יוכלו להוציאם בעיר ירושלים ולהמשיך חומותיהם עד מקום שירציו ודבר וזה יתבאר בשבועות שהוא נעשה בתודות ושריר והוא שעוזין שתי תודות ולוקחין לחם חמץ שבה ובית דין מטלין אחדathy שתי תודות ר"ל אחר לחםם וככל ישראל אחריהן והוליכן בכנורות ושאר כל נגנו ואומרין מזמורין עד שמגיעין לסוף המקומ שמקדשין אותו ואוכלין שם לחם תודה את והאחר נשרכ' כמו שיתבאר שם וזה קדש שבתוכסת העיר וקדש שבתוכסת העזרה נעשה בשירי מנהה כמו שאמרו שם מה ירושלים מתקדש בדבר הנاقل בה ואם יוציא מאמנה נפל אל העזרה תתקדש בדבר הנاقل בה ואם י יצא ממנה נפל ואוכלין בסוף החום הנוסף אותו שירז מנהה על הדרך האמור ואמר על תוספת זה שאינו געשה אלא בסנהדרי גודלה וכן אמרו שם במסכת שבעות שציריך שהיה געשה גם כן על פי מלך ונכניה ואוריות ותומים וככל שלא געשה סדר זה ובכל אלו לא נתקדש התוספת קדוש גמור וע"פ' שעוזר קדש בית שני בשתי תודות ולא היה שם מלך ואוריות ותומים לא היה אלא זכר בעלמא לקודש ראשון ולא במשוע נתקדשה אלא בקדוש ראשון שקדשה שלמה שקדשה לשעתה ולעתידanca במקם המקדש ובירושלים כמו שבאוינו במסכת מגילה י' א.

וכן ain עושים עיר הנדחת להיותם בסיטיף וממוןם אבד אלא על פי בית דין של שבעים ואחד וענינה שכשונורע להם עניינה דורשין וחוקרים עד שנודע להם בבירור שהוויה וריה וכשונורע להם כך בבירור שולחים שם שני תלמידי חכמים להוויהם ואם לא שבו עולמים עליהם לצבא עד שתבקע העיר ותכבש ואע"כ מרביון להט בתיהם דיןין ודינין אותם ואם נמצאו רובן מודחים מעליין אותם לבית דין הגודל וגומרין שם את דיןיהם ווורגןון אותם שם בסיטיף ומפני נשים וטר שבה בתוכה לפי חרב וממוןם אבד על הדרכים שיתבאר עניין וזה במסכתא זו.

וain עושים סנהדריות לשבטים אלא על פי בית דין של שבעים ואחד וענין וזה הוא סנהדרי גודלה הי' uomdim במקודש במקום הנקררא לשכת הגות וחיי שני בתיהם דיןין עוד שם אחד בפתח העזרה ואחר על פתח הר הבית וכל אחד משניהם של עשרים ושלשה וכן הי' מעמידין בכל עיר שיש בה מאה ועשרים איש בית דין של עשרים ושלשה ועמנין בעשור העיר ואמר שאין מעמידין בתיהם דיןין אלו של עשרים ושלשה בשום מקום אלא על פי בית דין הגודל.

וראיינו יונינו יירבדת נון יאנטיל רבנן דיל' חתון דאנטיל דיל' יונינו.

המשנה החמשית וענינה לבאר בה עניין החלק השני ואמר על זה דיני נפשות בעשרים ושלשה ולא בבית דין של שלשה ובכל זה כל דיני נפשות באיזו מיתה שהיא והוא שאמיר אח"כ הרובע והנרבע בעשרות ושלשה פירשו על השור שרבע את האשח ועל הבהמה שנרבעה מאיש שהרי האשח והאשה בכלל דיני נפשות היה ובאו ולימד שאף דיני נפשות של בהמה אין נדונין אלא בעשרות ושלשה והיא סנהדרי קטנה שנאמר והרגת את האשח וכוי' ואו שור הנסקל על שהמיהת תהרוגו הקיש מיתה הבהמה לימות האשח וכוי' וכן שור הנסקל על שהמיהת אדם שנאמר ועם בעליו וכו' כמיתת בעליים כך מיתת השור וכן הארי והנאכ' והדוב והגמר והברדליך והוא מין אפעה והנחש אם היו בני תרכות שגדלו בכית האדם וקבעו תרבות ויש להם בעלים והmittio מיתחן בעשרות ושלשה וע"פ' שלא נתרפה סקליה אלא בשור אחד שור ואחד כל בהמה שנאמר והרגת את האשח וכוי' ואו שור הנסקל על שהמיהת אליעזר טובר שAIN בני אליעזר אומר כל הקודם להרגן וכיה שר' אליעזר טובר שAIN בני תרבות ואין להם בעלים ואפלו ראיינו לאחד שמאגדין ברשותו אין משביחין בכך עד שנמחלק מהרגנו ואין לבעלים שמרית חובה עליהם להתחייב עליהן מחותרת ממונם אלא מחותרת בור בשרות הדרבים שאינו ברשותו ועשה המכוב כאלו הוא ברשותו להתחייב בזקוקו וכן בכל שמאגדין אחר זכה בכשרו ועורו וכן אפיקו לא המיתו גמר דין עליהם להרゴן כדי הפקר גמור שאין להם בעלים ור' עקיבא אומר בעשרות ושלשה כתנא קמא שיש להם תרבות ויש להן בעלים ואין לאדם להמתה הימחו וכשהמיהו נדונין בעשרות ושלשה ושאלו עקיבא נש מהיא קמא ותירצו נח איכא בגיןו והוא שלדעת ר' בגמרא הינו תנא קמא ותירצו נח איכא בגיןו וכל הקודם להרגן בין המיתה זכה בו והלכה כד' עקיבא ושאר המשנה הילכת כתמא.

ולענין פירוש מיהא יש לשאול בה שהרי בראשון של בבא קמא אמר ר' אליעזר בעצמי על אלו ר'יל הארי והנאכ' והברדליך שבבון שם בני תרבות אינם מוחלטים אלא שבני תרבות הם ואפשר שמשנה זו נשנית על סתמן ואותה משנה נשנית על אותם שהוחזקו בתרבות או שמא אותה משנה באה לדעת ריש לקיש שפירש דברי ר' אליעזר כאן בשחמיתו אבל לא המיתו לא שיש להם תרבות ויש להם בעלים ולדעת זה בהמיהו מיהא ע"פ' שאחד הרגן כגמר דין הוא שהרי לא מחותרת הבור הוא הרגן ומעתה בשרים ועורם אסור בהנהה אלא שזכה לעשות מזוחה על ידו ולדעת זה הנחש שלא המית אין ממיתין אותו אחר שהוא בן תרבות וכן יראה דעת אחד הרגן אותו ובשרו ועורו נאסר זוכה לשמיים וכן יראה דעת גדולי המחברים והוא עיקר שהרי חניא כוחיה בראש לקיש ואין לבא בה מצד מחלוקת ר' יוחנן וריש ליש להלכה כד' ייתנו שאין מחלוקת זו להם מצד עצם אלא שחולקים בדעת אחרים.

זהו ביאור המשנה ופסק שלח ומה שנכנס תחתיה בגמרה כד' הוא.

שור שהמית את האדם אם חם הוא נסקל ובעלים משליין כפר וasmoud הוא יומת פירשו יומת בממוני או שבא לדירוש ממוני כפר שנאמר ונס בעליו מיתה השור ואי אתה רישאי לומר יומת ממש שנאמר מות יומת המכיה רצוח הוא על רציחתו את הרגנו ואי אתה הרגנו על רציחתו שורו.

שור סיני והוא שנאמר עליו אם בהמה אם איש לא יהיה לא היה נירון אלא בעשרות ושלשה אף שור בן ושם אמר תאמיר מה איש דינו בעשרות ושלשה אף שור בן ושם אמר מה לנו בך ומאי דרוהה הוה פירשו בה לנודר שיהא עליו להלביש ענינים כמנון הדיניין שהיו צריכים לדון שור סיני ויש שפירשו להענין מה שאמור בחלמוד המערב שאם יכנס שור בשילה ובית עולמים ושאל שור סיני בכמה שאם יכנס שור בשילה ובית עולמים ושאל שור סיני כשור של סיני לדון בעשרות ושלשה.

המשנה הששית וענינה לבאר עניין החלק השלישי ואמר על זה אין דין את השבט ר'יל כלו או רבו שאטא בעבודה וריה אלא בבית דין של שבעים ואחד הוא בתי דין הגדל שלשלכת הגות וענין זה הוא שבל שחטא כל השבט או רבו איינו נדון בדין הגודת שנאמר יושבי העיר עיר ולא בפרק עיר ולא ריבר ריבר פיש'

(3)

ר' עת תורה בעניינים מדיניים

ראשי מיריקס

- א. הולמה עללה בכל הנסיבות
- ב. הולבה התיירה לבונה רבים ענומות
- ג. עת התהה
- ד. הרע הנדרש מעברי "יעיה הנורא"

* * *

א. הולגה עללה בכלל התקנות

יש דתנוגיב שאין תורה כי ימלחה כמכבל, לענות לשאלות חתימות המורה, וב אלו אין בתרור כי פחרק לבויות חברויות, בלבליות, מוניות והמידין. בתגעה ואה יש חץ אמרת, וausepic לא דוד העשן בר אלי כרטיס בשלה ופסקים. כי דאמת דבשותה הדיא, שברותה תם הבוית הדעתית הדרנית גוזן פחרן הלבנת סבירי בכל רוח. דוחהשב אהרות אין אלא כופר בעקר כי הלא אחד מיסודות האמונה היא וורה מן השמים. ויה' קורא דדורות מושASH צפפה וטב עסוק כל ההוראות. דוחן שוכן שטורט לא תהא עללה לתקופת או שורא ? אין לך כפירה גורלה מה מאית.

ב. הולבה התיירה בעונה ובראים עזומות

עפ"כ אמרנו שיש בעונה זה עצי אמרת, כי יא בשורה שעה מניסים, אשר יא הדברים בואר מהבון סחומיים ועמנומות. אין למצעא בתורה משורי מידי או כלכלי. אבל פרשת הפלך באדר כה סתומה עד שנגמה מהלחתם ובויתם בתהלה, אם זיא מגזה או רשות, טנדירין ב. ואוק שהרבים פקח שירא מאה, חד שאין אויר הושנים של גוזל הושנים בונשא לא פסק כל. גורלי הפטשיניס הוהוגם ררבו בחויפוטם דמלכובם בשיטמת מטהל. מצאה ואה לא באה לסתור או המשטר המרינו בהברה שומחת מורה, ויה' שוד נזגה בעגרה, סחומה עמהה? ונשנה דבר בבמה משערוי הדרים התגעים לחיי הברה ומורינה. לוועי, זה כהוה וגאלתיה של

- א. גוף הלקת בדאנפער' שב שיק פ"ר שמורת תשבי.
- ב. הדרים והטמען בנבנט' "הנמיהן ווילט' שטראוס ליטוואן מינימום חיל בנטווער."

זה בה ובגויים אם המקרים, ושווים מפעם את המתחרש בקרבו בה להלכה. אולם הכלאה אין כאן, וסבירamente לא מתקיים גם בזאת. אלא שלא מסקירה נדלית בתרה, באנו יש צורך גם גדרה בהנאות עצבו, בכוריה של הגבור, וכן בהנאות החיוויאים, והשווים מתודים שאותם באים במאן, ועל כן אמצעו התבטאות חז"ל (גיטין ר"א): "עונתנותו של ר' זכריה בינו ושרפאה את היכלון והלינו" עד כדי כך:

“**חיש מקום מהחרושב עם שיקול הדעת של חכמים?**
בבדrios שאין בהם הלכה בזרה, שיקול דעת החכמים הוא תורה. באותה שזרכנו לעמלה מחרובן הבית מוגבה, שעשאה העיר במצור אמרו רבנים לבריותם: נבגא וועלע עס הראמים. לא הסכימו אמרו הבריות נבגא ונלחם אמרו להם: לא מסתהיע הדבר להצלחה. הנה פלנעו וירוח בין חכמים שבין המבוגים בשל הרגלים - ברוחם. לא הbabao כל אסתמה וכל הסדר לעמלה תרמים. אין ספק שלא כלל הרכבת החכמת שטחו נספה הוויה. לא מסרו כאן שום מונימ מבריחו זו. יתכן, שעדעת חכם ובשביע על סמן הערכת הרוחני של הגבור, שלפי זה הגעו למסקנא שלא צלחו להוויה מעמד הרוחני לאחר קבלת התהווים המשבעת וצונין "מיgor יהוז". שזה שקרים מעשיים והלכתיים כאחד. שאלה אהת הרוח של הניסנה לממשלה לעמלה והפסד שבא פתרון השאלת האמוריה; שוב עילא, או היכנסה לא תונכל להיות מוכבבת ממשילה; וש אפוא לדין על הנטצתה מונרכות מボט זו. יעד גוז של ספק, מבוחחת הנטצתה או נססה של כיניטה על הציבור בשעה זו. כל אלה הן שלשות הרכבתה הנטצתה או נססה בתם או רחיב. וכיbert בעיא הילכתי, אם אין בדטרטורות לממשלה, שאייה מוכבבה להיכניס הרוחן, שארם המוריות והתוכחים שבין אלה שתהיהו את הכבור, וההעיבו שבתנאי מלמה תונפר האחדות והאיוב יגבר.

תנו גם שאך "הנהו בירגנו" ידוו והעריכו את המזבב כמו רנה, אלה שההה

בינהם ייכוח על רקע הערכת המציגות שבראותה שעה. שכן עייאה לומדים ונונעה להם, היה פירושה אבל העצמות והשתלבות מוחלטות של רומייל ישראל. גבויים בחוץ במלחה שבה יוכיע להירוח אן למות. שיטוטם, אם אין הירוח מדרנית מוטב להחדר למגמי. בגין זאת מינדרת ראות מוסיפה יותר. הם יידעו שהחומר הרומי יתמוסט מחר או מחרתים, והאם ההיאים המוציאים, או המשך המאבק לתקון החוק. השאלת היא מוגברת את הנו קלע שעה עד עבר עיט, ישנוו התגנאים, וישבו, ישראל לשלוטו מלך בארץ. וכגון דרוש שיקול מתו של הגורם העסקני והרבנן, כאותם רקס סמכויות, והאה בוה בערך שיקול דעת הקמימות, התגנאות מכךותו לנו, כל פנים, מידך ומ. וגמ... שגהה...

בנידון השאלה שהוכרה, של היצטרופות למסשללה, הרי היתה פגיעה, וגם נתקבלת השובה מהגבונת הירושית, והנה המה שבל אל נהגה להפי היחסובה, איך לך להו?
יש להעיר, כי מאור שהרבות הרושית היא באפון רשמי נברות ע"י כל הפלנות הכליליות, סמליות אינה מייעדת למתוון תשובה למתוון חזיות במיהר. בפנהה קימת לא הביעו אם על מפלמה ותגוות או אהורה להצטרך לקובץ, אלא הווים והצורך לפעל בקרבת כל שדרות הכבור והפלנות והלבבם מהרי, בסמוך שארם קים במקומות אחים על הלהלכה. על כן זה נאמר: אה תקון החוק.

יש לו אמון בה, שישוח מזמין לזרם, שבירור לו מפעם את המתחרש בעלים המרוני והבדורי, ועוד - האחד מתוך הרים והנאים, והשווים מתודים העומדות עיל הפרק.